

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 14.577 van 29 juli 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X
tegen:
de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 7 mei 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juli 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P.-A. VANDERHAEGEN en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Het feitenrelaas luidt volgens de bestreden beslissing als volgt:
“U, die verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, zou afkomstig zijn van Samawa. U zou soenniet zijn, van Arabische origine. U zou sinds uw veertiende woonachtig zijn geweest in Bagdad, zou gehuwd zijn met Mohammad Saleh (K.) (O.V. 6.094.208) en drie kinderen hebben. Uw echtgenoot zou van Palestijnse origine zijn en niet in bezit zijn geweest van de Irakese nationaliteit. Uw kinderen zouden evenmin de Irakese nationaliteit bezitten. U zou rechten hebben gestudeerd en in 1999 zijn beginnen werken voor de militaire industrie. Met de val van het Baath-regime zou u gestopt zijn met werken en sinds uw zwangerschap zou u bij uw familie in Saydiya zijn gaan wonen. In het voorjaar van 2007 werd er in uw wijk gesproken over het feit dat uw echtgenoot een Palestijn is. Op 9 mei 2007 zou een buur jullie zijn komen waarschuwen dat het niet aanvaardbaar is dat er een Palestijnse familie in het huis woont. 's Avonds zouden gewapende mannen het huis van uw ouders zijn binnengevallen. Ze zouden op zoek zijn geweest naar uw echtgenoot en uw kinderen omdat ze Palestijnen zijn. Uw echtgenoot zou zijn gevlucht naar het dak van de burens en de mannen konden uw kinderen niet onderscheiden van de andere kinderen in het huis. Bijgevolg zouden de gewapende mannen het huis hebben verlaten. Twee dagen later zouden u, uw

echtgenoot en uw kinderen naar de Syrische grens zijn gereisd om daar het land te verlaten. U en uw kinderen zouden met uw paspoort het land hebben kunnen verlaten, maar uw echtgenoot zou de grens niet hebben mogen oversteken. Op 1 juni 2007 zou u in België zijn aangekomen en diezelfde dag heeft u hier asiel aangevraagd. Uw echtgenoot arriveerde in België op 28 februari 2008.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag heeft u volgende documenten voorgelegd: uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, de geboorteaktes van uw kinderen, de identiteitskaart van uw echtgenoot, uw huwelijksakte, attesten van school en universiteit, een attest van de militaire industrie, een kopie van een opleiding Engels.”

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (R.v.St., nr. 43.027, 19 mei 1993) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., nr. 173.197, 5 juli 2007). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat u uw asielaanvraag baseert op het feit dat uw echtgenoot en uw kinderen van Palestijnse origine zijn en roept u hetzelfde vluchtrelaas in als uw echtgenoot. Hierbij moet worden opgemerkt dat er in hoofde van uw echtgenoot werd beslist dat hij er niet in is geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève aannemelijk te maken aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielmotieven.

Wat meer is, doorheen de gehoren op het Commissariaat-generaal is gebleken dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan jullie bewering recent in Irak te hebben gewoond. Zo moet worden opgemerkt dat u en uw echtgenoot tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over jullie verblijfplaatsen sinds jullie huwelijk. Zo verklaart u aanvankelijk dat jullie sinds jullie huwelijk (2001) bij uw schoonfamilie in Ghazaliya woonden. In 2002 zouden u en uw echtgenoot samen in een appartement in Azhamiya zijn gaan wonen en toen u zwanger werd, zou u bij uw ouders zijn gaan wonen in Saydiya. Uw echtgenoot zou afwisselend in het huis van uw schoonouders in Ghazaliya en het huis van uw ouders in Saydiya hebben verbleven (CG 26/10/07, p.1, 10). Uw echtgenoot beweert echter nooit in Ghazaliya te hebben gewoond, hetgeen zeer opmerkelijk is. Van zijn zesde tot 2003 zou hij in Azhamiya hebben gewoond samen met zijn ouders en zijn broer. U zou hier sinds jullie huwelijk ook hebben gewoond, zo zegt hij en u zou in oktober of november 2003 naar het huis van uw ouders zijn teruggekeerd omwille van uw zwangerschap (CG echtgenoot 11/3/08 p.4-6). Tijdens zijn tweede gehoor tegenover het Commissariaat-generaal past uw echtgenoot zijn verklaringen aan en verklaart hij dat jullie reeds bij aanvang van de oorlog in maart 2003 samen naar Saydiya verhuisden. Hij zou slechts af en toe voor een bezoek zijn teruggekeerd naar Azhamiya (CG 21/3/08 p.7-8). Tijdens uw tweede gehoor past u op uw beurt uw verklaringen aan en beweert u dat u slechts anderhalve of twee maanden in Ghazaliya heeft gewoond. Bovendien haalt u dan aan dat uw echtgenoot sinds u in Saydiya woonde, alleen nog naar Azhamiya ging, en rept u met geen woord meer over Saydiya. U verklaart dat hij af en toe even ging kijken naar jullie appartement en dat hij naar zijn familie in Azhamiyaging. Daar bleef hij soms een nachtje slapen (CG 28/3/08 p.12). Dit alles is zeer bevreemdend, net als het feit dat u dan weer niet kan aangeven

waar in Azhamiya uw schoonfamilie dan wel woonde (CG 28/3/08 p.13). Het is nog meer bevreemdend dat u niet kan aangeven in welke wijk uzelf in Azhamiya heeft gewoond (CG 28/3/08 p.13). Het feit dat jullie dergelijke tegenstrijdige en onsamenhangende verklaringen hebben afgelegd doet ernstige twijfels rijzen over uw beweerde verblijfplaats en uw algemene geloofwaardigheid.

Bovendien moet worden vastgesteld dat u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over de verblijfplaats van uw schoonfamilie. U verklaart dat ze nog steeds in Baghad woonden, namelijk in Ghazaliya, toen u Irak verliet (CG 26/10/07 p.2). Tijdens uw tweede gehoor ten gronde beweert u echter dat uw schoonfamilie na de val van het regime van Ghazaliya naar Azhamiya was verhuisd en ze nadien niet meer verhuisden (CG 28/3/08 p.13). Uw echtgenoot verklaarde dan weer in strijd met beide versies dat zijn moeder en broer reeds vóór jullie vertrek Irak hadden verlaten, namelijk in april 2007 (CG 11/3/08 p.5). Rekening houdend met bovengaande vaststelling moeten de grootste twijfels worden geuit omtrent uw bewering na uw huwelijk in 2001 nog in Bagdad te hebben gewoond.

Volgende vaststellingen bevestigen deze twijfels. Zo moet worden opgemerkt dat u foutieve informatie heeft opgegeven over het geld dat er sinds de val van het regime van Saddam Husayn in omloop was. U bent van mening dat het geld hetzelfde was gebleven als voor de val, alleen zou er een briefje van 10.000 dinar zijn bijgekomen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is gevoegd, blijkt dit niet correct te zijn. Ook de bedragen van de briefjes die u opgeeft, namelijk 50, 100, 250 10.000 (CG 28/3/08 p.20) komen niet overeen met onze informatie. Verder moet worden opgemerkt dat er na de val van het Bathregime nieuwe nummerplaten waren in Irak, maar dat u deze niet kan beschrijven (CG 28/3/08 p.20). Op grond van bovenstaande vaststellingen moet worden geconcludeerd dat er ernstige twijfels rijzen over uw beweerde verblijf in Irak tot 2007.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat na onderzoek is gebleken dat de door u voorgelegde identiteitskaart van uw echtgenoot een vervalsing betreft. U verklaart dat dit het authentieke document is waar uw echtgenoot over beschikte toen hij nog in Irak was (CG 28/3/08 p.7). Uit het feit dat u een vervalst document heeft voorgelegd moet worden geconcludeerd dat u bewust heeft geprobeerd de Belgische autoriteiten te misleiden. Bovendien rijzen hierdoor ernstige twijfels over uw algemene geloofwaardigheid. Met betrekking tot uw eigen identiteitskaart moet worden opgemerkt dat hierop merkwaardig genoeg staat aangegeven dat u ongehuwd bent, terwijl deze zou dateren van na uw huwelijk. Uw kaart is immers afgegeven op 27 juli 2001 terwijl u zegt gehuwd te zijn op 13 juli 2001. Ook over de verblijfssituatie en –documenten van uw echtgenoot leggen jullie zeer tegenstrijdige en bijgevolg ongeloofwaardige verklaringen af. Zo leggen jullie tegenstrijdige verklaringen af over de identiteitsdocumenten waarover uw echtgenoot in Irak zou hebben beschikt. U verklaart aanvankelijk dat uw echtgenoot na de val van het regime een nieuwe kaart kreeg. Voor de val zou hij als identiteitsdocument een boekje met meerdere pagina's hebben gehad (CG26/10/07, p.2). Uw echtgenoot beweert tegenover het Commissariaat-generaal echter dat hij de voorgelegde kaart reeds had gekregen in 2001. Sindsdien zou hij geen nieuwe kaart hebben ontvangen (CG echtgenoot 21/3/08, p.3). Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal past u dan weer uw eerdere verklaringen aan en beweert u dat uw echtgenoot na de val geen nieuwe identiteitskaart had gekregen. Hij zou de voorgelegde kaart reeds hebben gehad toen jullie huwden (in juli 2001). U heeft er geen idee van wat voor identiteitsdocument hij had vooraleer hij deze kaart had (CG 28/3/08 p.7, 8). Bij confrontatie met het feit dat u aanvankelijk had gezegd dat hij voor de val een identiteitsboekje had en sinds de val een kaart zegt u dat de oude documenten van uw schoonvader zo waren en dat niemand belang hechtte aan documenten (CG 28/3/08 p.8). Dit is niet geloofwaardig gezien het belang van deze documenten. Bovendien hebben u en uw echtgenoot tegenstrijdige verklaringen afgelegd over het feit of uw echtgenoot zich sinds de val van het Baathregime al dan niet nog ging aanmelden bij de autoriteiten voor zijn verblijfsvergunning. U verklaart dat hij niet meer is gegaan sinds de val (CG 28/3/08, p.8), terwijl uw echtgenoot beweert dat hij zich nog ging aanmelden tot circa april 2005.

Hij beweerde dat hij zich sinds eind 2004 elke maand moest gaan aanbieden bij *daira iqama* (directoraat verblijf) (CG echtgenoot 11/3/08 p.10). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen doen twijfels rijzen over jullie beweerde recente verblijf in Irak.

Verder moet worden vastgesteld dat u uitermate vaag blijft en onduidelijke verklaringen aflegt over uw eigen paspoort. U verklaart dat uw kinderen, die de Iraakse nationaliteit niet bezitten, in uw Iraakse paspoort waren ingeschreven. U blijft vaag over de manier waarop dit mogelijk was voor niet-Iraakse. U verklaart dat u uw paspoort ongeveer een jaar voor de oorlog in 2003 heeft bekomen en dat het vijf jaar geldig was. U zegt echter dat u het heeft laten verlengen toen u nog in Irak was, maar u weet niet wanneer. U kan evenmin antwoorden op de vraag waarom u het liet verlengen aangezien het paspoort toch vijf jaar geldig was en u Irak naar eigen zeggen verliet in mei 2007 (CG 21/3/08 p.4-5). Hierbij moet worden opgemerkt dat het zeer bevreemdend is dat uw echtgenoot beweerde dat u niet zo lang voor uw vertrek uit Irak een paspoort had bekomen (CG echtgenoot 11/3/08 p.13).

Vervolgens moet worden opgemerkt dat u en uw echtgenoot tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over het feit of hij in Irak al dan niet beschikte over een reisdocument. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat uw echtgenoot, toen jullie in mei 2007 samen probeerden Irak te verlaten, een reisdocument voor Palestijnen had (CG echtgenote 26/10/07 p.1). Uw echtgenoot zelf beweert dat hij in Irak niet beschikte over een reisdocument (CG 11/3/08 p.4, 13). Tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal geeft u een zeer onduidelijk antwoord op de vraag naar de reisdocumenten van uw echtgenoot. Zo verklaart u dat uw echtgenoot een Palestijns paspoort had (CG 28/3/08 p.6). U kan echter niet zeggen sinds wanneer hij dat paspoort heeft en op de vraag of hij dat paspoort bezat toen jullie in Irak waren, verklaart u eerst zeer ambigu: "zeker, maar ik ben er niet zeker van". Vervolgens verklaart u niet te weten of hij een paspoort of een Iraakse reisdocument had toen jullie nog in Irak waren en uiteindelijk verklaart u dat hij op dat moment geen reisdocument had (CG 28/3/08 p.6). Over het feit of hij een reisdocument bij zich had toen jullie de grens naar Syrië wilden oversteken, twijfelt u tijdens uw tweede gehoor (CG 28/3/08 p.6) Het feit dat u uw verklaringen steeds aanpast, doet twijfels rijzen over de oprechtheid en geloofwaardigheid van uw verklaringen. Het feit dat het u niet interesseerde wat er met uw echtgenoot gebeurde, zoals u zegt, is geen afdoende verklaring (CG 28/3/08, p.7).

Vervolgens moet worden opgemerkt dat u uiteenlopende verklaringen heeft afgelegd over het moment dat u zou hebben gestopt met werken. Zo verklaart u aanvankelijk dat u een week voor de val van het regime op 9 april (2003) zou zijn gestopt met werken. U zou toen verlof hebben opgenomen (CG 28/3/08 p.9). Even later beweert u echter, in strijd hiermee, dat u bij aanvang van de oorlog op 21 maart (2003) al niet meer werkte. Bij confrontatie verklaart u dat u zich waarschijnlijk verkeerd had uitgedrukt (CG 28/3/08 p.9). Echter, u had zelf duidelijk het onderscheid gemaakt tussen de val en de oorlog, bijgevolg is deze verklaring niet afdoende. Bovendien verklaart u dat u nog werd uitbetaald voor uw werk in de militaire industrie tot uw vertrek uit Irak (CG 28/3/08 p.9). Uw echtgenoot verklaarde in strijd daarmee dat u na de val niet meer werd uitbetaald (CG echtgenoot 21/3/08 p.13).

Tijdens het gehoor van 28 maart 2008 werd u ermee geconfronteerd dat er inzake uw asielaanvraag een ernstig probleem dreigt indien jullie niet de waarheid spreken over jullie verblijfplaatsen. Er werd u een overleg met uw advocaat gegund. Na deze pauze geeft u een verklaring voor de talrijke incoherenties: u stelt dat uw man doelbewust foutieve verklaringen aflegde omdat hij niet wil dat jullie gezin zich in België vestigt. Hij zou een zeer radicale gelovige zijn en plannen hebben om jullie zoontje in Irak als martelaar te laten sterven. Bijgevolg zou hij voordeel hebben bij een negatieve beslissing en hopen dat jullie terug naar Irak worden gestuurd (CG 28/3/08 p.18-19). Dit is niet ernstig, temeer u met deze verklaring pas op de proppen komt nadat u werd geconfronteerd met de talrijke tegenstrijdigheden.

Bovenstaande vaststellingen laten niet toe geloof te hechten aan uw vluchtrelaas. Bijgevolg moet worden gesteld dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève aannemelijk te maken.

Bovengaande vaststellingen laten niet toe u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen. Door het afleggen van bedrieglijke verklaringen stelt u het Commissariaat-generaal immers in de onmogelijkheid om een duidelijk beeld te krijgen van uw profiel, uw verblijfplaatsen van de laatste jaren, uw eventuele verblijfsstatuut in derde landen of de redenen waarvoor u deze derde landen heeft verlaten. Tot slot moet worden opgemerkt dat de documenten die u heeft voorgelegd niet van die aard zijn dat ze bovenstaande appreciatie van uw dossier kunnen wijzigen.”

3.2. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Zij betoogt wel degelijk recent in Irak te hebben gewoond en verwijst naar het bijgevoegde uittreksel van haar diploma, dat zij in 2006 in Bagdad zou hebben afgehaald, alsook naar enkele foto's.

Verzoekster wijst erop dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) geen waarde wenst te hechten aan haar verklaringen in het kader van haar eigen asielaanvraag, maar dit wel doet om de verklaringen van haar echtgenoot in twijfel te trekken.

Het feit dat zij naar aanleiding van het tweede gehoor andere verklaringen aflegde over haar schoonouders is volgens verzoekster het gevolg van het feit dat zij in tussentijd contact heeft kunnen hebben met haar echtgenoot en zo weer op de hoogte was van het laatste familienieuws.

Wat betreft haar beperkte kennis over het geld dat in omloop was na de val van het regime van Saddam Hussein, voert verzoekster aan dat haar verklaring verkeerd vertaald werd door de tolk.

Dat zij de nummerplaten die in Irak worden gebruikt niet kan beschrijven wijt zij aan het feit dat zij niet met de wagen reed. Uit het louter hebben van een beperkte kennis van de politiek en de sociale realiteit kan volgens haar niet afgeleid worden dat zij daar niet zou verbleven hebben.

Verzoekster betoogt dat niet wordt aangetoond waarom de identiteitskaart van haar echtgenoot vals zou zijn.

Zij stelt dat rekening moet worden gehouden met het feit dat zij naar aanleiding van haar vlucht uit Irak en de onzekerheid over de vraag of zij haar echtgenoot nog zou terugzien, aan geheugenverlies lijdt en in behandeling is bij een psycholoog, hetgeen een verklaring zou bieden voor de mogelijke incoherenties in haar verhaal. Zij verklaart dat ze na het eerste gehoor bijkomende informatie kon vragen aan haar echtgenoot over de zaken waarover ze onzeker was.

Verzoekster voert aan dat ze vervolgd wordt om etnische redenen en verwijst naar berichtgevingen van het UNHCR waaruit zou blijken dat Palestijnen in Bagdad onder constante vrees leven.

3.3. Verzoekster baseert haar asielaanvraag op het feit dat haar echtgenoot en haar kinderen door het leger van "al Mehdi" gezocht worden omwille van hun Palestijnse afkomst (administratief dossier, stuk 14, p. 3; stuk 10, p. 12). Bij arrest nr. 11.478 van 21 mei 2008 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het door verzoeksters echtgenoot ingestelde beroep tegen de beslissing van het CGVS van 17 april 2008 waarbij zijn asielaanvraag werd afgewezen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn recente afkomst uit Irak en beweerde problemen aldaar.

De Raad merkt op dat de Commissaris-generaal, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de kandidaat-vluchteling zich bevindt, alle gegevens kan onderzoeken die hij nodig acht om zijn beslissing te nemen. Dit onderzoek kan tevens een vergelijking inhouden van de verklaringen van de asielzoeker met die van zijn of haar partner (R.v.St., nr. 179.754, 18 februari 2008; R.v.St., nr. 124.442, 21 oktober 2003; R.v.St., nr. 98.547, 28 augustus 2001). Verzoeksters opmerking omtrent de waarde die de bestreden beslissing hecht aan de verklaringen van haar echtgenoot kan derhalve niet dienstig worden aangevoerd.

Dat verzoekster pas tussen de twee gehoren, na contact met haar echtgenoot, op de hoogte werd gesteld van de verblijfssituatie van haar schoonouders, volstaat geenszins ter weerlegging van de tegenstrijdige verklaringen die zij hierover aflegde, gezien deze verklaringen betrekking hadden op de situatie ten tijde van hun verblijf in Irak, waardoor een eventuele wijziging tussen de twee gehoren van geen invloed is. Verweerder merkt bovendien terecht op dat uit het gehoorverslag van 26 oktober 2007 blijkt dat verzoekster na haar vertrek uit Irak zelf nog contact had met haar schoonfamilie (administratief dossier, stuk 10, p. 1), waardoor kan verwacht worden dat zij zelf eveneens op de hoogte zou zijn van een eventuele verandering van verblijfplaats. Dit alles klemt des te meer daar haar echtgenoot verklaarde dat zijn familie reeds voor hun vertrek Irak had verlaten (rechtsplegingdossier, stuk 1, bijlage 3).

De aangevoerde vertaalproblemen zijn geenszins afdoende ter weerlegging van de bestreden motivering inzake verzoeksters foutieve verklaringen omtrent het geld dat in Irak in omloop was aangezien zij nalaat concreet aan te geven op welke punten de tolk een fout zou gemaakt hebben en uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekster noch haar advocaat opmerkingen hebben geformuleerd, hoewel hen bij aanvang van het gehoor uitdrukkelijk gevraagd werd eventuele problemen te melden, ook betreffende de tolk (administratief dossier, stuk 3, p. 1, 24). Uit het verslag blijkt nergens dat er enig communicatieprobleem was. Verzoekster legde uitgebreide en éénduidige verklaringen af over het Iraakse geld (*Ibid.*, p. 19-20), welke niet in overeenstemming zijn met de informatie in het administratief dossier (stuk 18: "landeninformatie").

Dat verzoekster zelf niet met de wagen reed, vormt geen afdoende argument ter verklaring van het feit dat zij niet in staat was de Iraakse nummerplaten te beschrijven. Van haar kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat zij hiervan op de hoogte is, alsook van het geld dat gebruikt werd, gezien deze elementen deel uitmaken van de dagelijkse realiteit van het land waarvan zij beweert afkomstig te zijn.

Aangaande de identiteitskaart van verzoeksters echtgenoot merkt de Raad op dat uit een document van de federale politie blijkt dat na onderzoek kon worden vastgesteld dat het om een kleurenkopie gaat (administratief dossier, stuk 18: "landeninformatie"), waardoor de bestreden beslissing terecht oordeelt dat zij bewust heeft geprobeerd de Belgische autoriteiten te misleiden.

Verzoekster weerlegt de bestreden motivering niet aangaande (i) haar eigen identiteitskaart, waarop staat aangegeven dat zij ongehuwd is, hetgeen ernstig afbreuk doet aan haar geloofwaardigheid gezien zij haar voorgehouden vrees baseert op het feit dat ze gehuwd is met een persoon van Palestijnse origine en dit document dateert van na haar beweerde huwelijk (ii) haar paspoort, waarover zij vage en onduidelijke verklaringen aflegde. Deze motivering, die pertinent is, steun vindt in het administratief dossier en de kern van verzoeksters asielrelaas raakt, wordt derhalve als niet-bewist en vaststaand beschouwd en door de Raad tot de zijne gemaakt.

Waar verzoekster haar incoherente verklaringen wijt aan geheugenverlies en aanvoert dat zij in behandeling is bij een psycholoog, merkt de Raad op dat elk begin van bewijs hieromtrent ontbreekt en tevens uit het administratief dossier blijkt dat de gehoren op een normale en vlotte wijze hebben plaatsgevonden. Dat zij na het eerste gehoor bijkomende informatie kon vragen aan haar echtgenoot kan evenmin worden aangenomen ter verklaring. Dit klemt des te meer daar verzoekster tijdens het tweede gehoor op het CGVS een heel andere verklaring gaf voor de incoherenties, waarbij ze stelde dat haar echtgenoot met opzet foutieve verklaringen aflegde opdat er een negatieve beslissing zou genomen worden en zij zouden terugkeren naar Irak (administratief dossier, stuk 3, p. 18-19). De tegenstrijdigheden met betrekking tot (i) de verblijfplaatsen van haar en haar echtgenoot sinds hun huwelijk (ii) de verblijfssituatie en –documenten van haar echtgenoot (iii) de vraag of haar echtgenoot zich na de val van het Baathregime al dan niet nog ging melden bij de autoriteiten in het kader van zijn verblijfsvergunning (iv) de vraag of haar echtgenoot al dan niet beschikte over een reisdocument (v) het moment waarop zij zou gestopt zijn met werken, dewelke zowel tussen de verklaringen die zij tijdens de verschillende gehoren aflegde als tussen haar verklaringen

en die van haar echtgenoot werden vastgesteld, blijven derhalve onverminderd overeind. Zij raken de kern van verzoeksters vluchtrelaas.

Gelet op het voorgaande, oordeelt de bestreden beslissing op goede grond dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters voorgehouden recent verblijf in Bagdad en evenmin aan de problemen die zij daar zou hebben gekend ten gevolge van de Palestijnse afkomst van haar echtgenoot.

De bijgevoegde documenten, een uittreksel van haar diploma en enkele foto's, zijn niet van die aard dat zij de vastgestelde ongeloofwaardigheid kunnen herstellen. Het gaat om kopies, waaraan omwille van de manipuleerbaarheid ervan geen bewijswaarde kan worden toegekend, en waaruit verzoeksters recente afkomst geenszins kan afgeleid worden.

Haar verwijzing naar algemene informatie omtrent de situatie van Palestijnen in Bagdad, kan geenszins volstaan om een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken, te meer daar haar verblijf in Bagdad en haar voorgehouden problemen niet geloofwaardig worden geacht.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Het eerste middel is ongegrond.

4.1. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980. Zij verwijst in het bijzonder naar §2, c van deze bepaling en betoogt dat haar afkomst uit Irak vaststaat gezien zij in het bezit is van haar origineel identiteitsbewijs. Verzoekster voert aan dat aan personen die afkomstig zijn uit Centraal en Zuid-Irak de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden verleend gelet op de blijvende oorlogsdreiging en verwijst naar een document van het UNHCR dat aangeeft dat ooit een vrijwillige terugkeer naar Irak mogelijk zal zijn. Uit een ander rapport van het UNHCR leidt verzoekster af dat er geen alternatief kan geboden worden, gelet op het wijd verspreide geweld. Zij voegt tevens een bericht toe in verband met recente gebeurtenissen in Bagdad waarbij verscheidene slachtoffers vielen.

4.2. Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters voorgehouden recente afkomst uit Bagdad (zie sub 3.3), toont zij niet aan dat er in haar hoofde aldaar een reëel risico zou bestaan op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 en kan haar de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend. Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 29 juli 2008 door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter,

dhr. R. SANEN,

rechter in vreemdelingenzaken,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN.

W. MULS.